

CAMPANIA MILITARĂ DIN ISRAEL

STĂLPUL DE NORI

de Dr. R. Baruch

Gânduri în timpul campaniei militare din Israel – Stâlpul de nori

Una dintre provocările pe care orice student al Bibliei le are, este aceea de a gândi din perspectiva lui Dumnezeu, în loc de logica umană. În timp ce, atât societate de aici din Israel, cât și din întreaga lume, se mișcă tot mai departe de la a cunoaște Scriptura, nu este surprinzător faptul că instrucțiunile din Biblie sunt percepute ca și nerezonabile, ba chiar lipsindu-le sănătatea mintală. Înainte de a fi posibil să înaintăm, trebuie să precizăm că Dumnezeul lui Israel nu se bucură de moartea creației Sale, dar viața nu este scopul central a celui ce se teme de Dumnezeu.

Nu mă închin vieții, ci mai degrabă, eu mă închin Dumnezeului viu. Există numeroase exemple în Scriptură când cineva a preferat moartea în locul vieții sub anumite condiții. De-a lungul istoriei poporului evreu, au existat numeroși martiri care au ales mai bine moartea cu bucurie, decât să mărturisească ceva eretic sau să se lepede de Yeshua. Cu alte cuvinte, ascultarea de Domnul este de o valoare mai mare decât de a trăi pur și simplu. Când mă gândesc la numeroșii veterani atât din Statele Unite cât și din Israel, care și-au dat viața de bunăvoie pentru libertatea de care noi ne bucurăm astăzi, acest punct este subliniat.

Când examinăm Scriptura, găsim faptul că Dumnezeul biblic nu este un pacifist, ci mai degrabă, destul de des, El și-a chemat poporul să omoare. Când poporul Israel au ajuns în Țara Promisă, Biblia ne spune,

„Când te vei apropia de o cetate ca să o bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace.” Deuteronom 20:10

Acest verset ne face clar faptul că nu este voia lui Dumnezeu ca acești oameni să fie omorâți. Totuși, dacă locuitorii aceluia oraș (sau națiune) nu răspund corespunzător, adică să răspundă la chemarea copiilor lui Israel să intre în tăpânirea țării, citim,

„Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o împresori.” Deuteronom 20:12

Este clar din continuarea pasajului că voia Domnului pentru Israel este de a omorî bărbații din acea cetate (vezi versetul 13). Femeile și copiii să fie scăpați. Vă rog să observați că acest cuvânt, „război” apare de câteva ori în acest pasaj. În marea majoritate a istoriei umanității, bărbații s-au comportat ca bărbații și plecau înainte să lupte, lăsându-și soțiile și copiii acasă. Astăzi, bărbații au devenit lași în multe aspecte. Ei se dau înapoi de la responsabilitățile lor de soți și tați și eșuează în a se comporta într-o manieră în care ar trebui. Acest lucru este cu siguranță adevărat printre cei care iau parte în terorism.

În acest articol scurt, conflictul actual dintre Hamas și Israel va fi evaluat pentru a putea prezenta cadrul biblic pentru comportamentul Israelului în timpul acestui conflict.

În 14 noiembrie 2012, Israel a făcut o decizie de a asasina capul aripii militare a lui Hamas, Ahmed Jabari. Acest om avea mult sânge pe mâinile sale, luând parte în terorismul care a cauzat câțiva civili israeliți să fie omorâți. Mulți oameni care se bazează pe media, cred că de fapt această acțiune a fost

cea care a crescut conflictul actual între Israel și Hamas. În realitate, Israel a acționat astfel ca răspuns la numărul în creștere a atacurilor prin rachete care au avut loc în săptămânile înainte de asasinare. A fost clar pentru toți, că după asasinare, numărul rachetelor se va înmulți semnificativ, și datorită acestui motiv, Israelul a anunțat campania militară „Stâlpul de nori”.

Scopul principal al acestui articol este de a oferi o perspectivă biblică asupra modului în care Israel își poate atinge obiectivele pentru a porni în această campanie. Prim Ministrul Netanyahu a afirmat faptul că Israel are niște obiective modeste. Primul era acela de a opri rachetele din a fi trase de Hamas (și alte grupuri teroriste), și al doilea era acela de a aproviziona o soluție pe „termen lung” pentru ca Hamas să nu se întoarcă la a trage cu rachete din nou, în câteva săptămâni sau luni. Al treilea și ultimul obiectiv era acela de a distruge rezerva de rachete pe care organizațiile teroriste din Gaza le au în momentul de față.

În ultimele câteva zile am petrecut câteva ore ascultând la o varietate de politicieni israeliți și analiști militari oferindu-și poziția lor asupra conflictului. Dacă acești oameni sunt de partea stângă sau dreaptă a spectrului politic, un lucru a fost foarte evident, analiza și recomandările lor nu vor aduce o victorie pentru Israel. Motivul acestui lucru este că fiecare în parte acceptase o corectitudine politică care conduce spre război. Cei din extrema stângă, cred că o soluție poate fi atinsă doar prin moduri diplomatice. Ei accentuează asupra faptului că Israel ar trebui să stea jos și să discute cu Hamas. Punând deoparte cât de adecvat este să vorbești cu teroriști și legitimitatea pe care astfel de conversații le-o va oferi, realitatea este că nu există nici un cadru pentru discuții.

Hamas crede că Tel Aviv este un oraș aflat „sub ocupație” și care trebuie eliberat. De fapt, Hamas nu recunoaște de fel drepturile lui Israel de a exista. Pentru ei, toată țara este „Palestina” și nici un evreu nu ar trebui lăsat să trăiască în această țară. În ceea ce privește încetarea focului, un purtor de cuvânt al lui Hamas, a spus că Israelul este cel care a încălcat acordul de încetare a focului prin uciderea lui Jabari. Când a fost întrebat despre sutele de rachete care au fost lansate spre Israel de către Hamas și alte organizații teroriste din Gaza de la sfârșitul conflictului militar „Plumb Topit”, el a spus că eliberarea „Palestinei” cere acest lucru. Prin urmare, Hamas vede atacurile lor cu rachete ca o parte necesară în a-și atinge obiectivele, și crede că orice răspuns din partea Israelului este o violare a acordului de încetare a focurilor. Cu alte cuvinte, Israel trebuie să accepte atacurile cu rachete ca și o consecință a existenței Statului Evreu.

Din nou, nu există nici o persoană de cealaltă parte cu care se poate vorbi. Cererea lui Hamas pentru o încetare „temporară” a tragerii rachetelor în Israel are trei semnificații. Prima, ca granița dintre Egipt și Gaza să fie deschisă și controlată de Hamas. A doua, ca prohibiția împotriva Gazei să ia sfârșit și a treia, Israel să oprească atacurile lor. Deci, haideți să înțelegem ceea ce Hamas spune. Ei doresc libertate totală să aducă în Gaza, fără a fi verificat, fie pe uscat sau mare, orice ei consideră că este în regulă. Fără dreptul de a face asta, Hamas și palestinienii în general, simt că Israel nu îi respectă și îi umilește. Mă întreb ce fel de lucru ar vrea să importe, văzând că obiectivul lor principal este distrugerea statului evreu și a cetățenilor lui.

Alții, care se află de asemenea în extrema stângă din punct de vedere politic, sunt de acord că atât Hamas cât și alte organizații majore din Gaza, nu se află într-o mentalitate unde este posibil să negociezi cu ei. Recomandarea lor este să întărească Abu Mazan și să-l asiste în a câștiga controlul în Gaza, în plus față de conducerea lui în („Malul Vestic”) Iudeea și Samaria. Problema este că Abu Mazan și autoritățile palestinieni pe care le conduce și-au unit forțele cu Hamas. În ceea ce privește discuția cu Abu Mazan, condițiile sale pentru discuții în ceea ce privește un acord de pace între Palestina și Israel este întoarcerea la granițele dinainte de 1967. O astfel de condiție este de neacceptat

pentru Israel, în primul rând, deoarece acele granițe nu sunt ușor de apărat. Sper că puteți vedea numitorul comun atât între Abu Mazan și alți teroriști. Acest numitor comun este acela că palestinienii vor ca Israel să facă concesii care ar pune securitatea națională a Israelului la risc ridicat. De ce ar fi așa? Răspunsul este că atunci când palestinienii vorbesc despre libertate, drepturi umane și demnitate, de fapt nu este nimic mai mult decât o încercare care să-i pună într-o poziție mai bună de a distruge statul evreu.

Când luăm în considerare și extrema dreaptă din spectrul politic, există de asemenea o bunăvoință de a discuta cu Hamas, dar printr-o parte terță. În acest mod, cei din extrema dreaptă își pot păstra politica lor de a nu negocia cu teroriștii, dar oare o parte terță chiar ar face o diferență? Dacă folosim istoria, atunci răspunsul este cu siguranță, nu! Israelul a făcut nenumărate concesii în trecut, și nu a primit în schimb lor nimic. De fapt, palestinienii au eșuat în a-și ține partea din acord și nu dă socoteală părții terțe. Alții care se află în partea dreaptă arată spre alte două acțiuni pe care Israelul le pot face pentru a-și împlini obiectivele. Prima este intimidarea. Politica este de a face tragerea rachetelor atât de neplăcută pentru Hamas și alte grupuri teroriste, printr-un răspuns dur fiecărei rachete trase, încât Hamas să ajungă la concluzia că nu se merită să tragă rachete.

Dacă Hamas și alți teroriști încă aleg să tragă cu rachete, un răspuns militar mai dur trebuie adoptat sau a doua acțiune ar trebui implementată. Acest lucru are un cost mai mare, atât din punct de vedere financiar, social, și în ceea ce privește viața umană. Acest obiectiv presupune ca Israel să meargă în Fâșia Gaza și să lase acolo o forță armată, și poate chiar să restabilească câțiva cetățeni israeliți acolo. Această poziție are parte de foarte puțină susținere, dar ar oferi o soluție pe termen lung pentru tragerea de rachete. Bineînțeles că o astfel de acțiune prezintă o mulțime de alte probleme.

Scopul acestui articol nu este doar de a discuta simplu despre situația din Gaza, ci și de a ilustra prin acest conflict câteva decizii importante care trebuie acceptate dacă terorismul va fi înfrânt cu succes. Este semnificativ faptul că regulile de război „acceptate” astăzi trebuie reexaminat și multe dintre ele puse deoparte. Motivul pentru aceasta este aceea că teroriștii încalcă aceste reguli și, entități ca și Națiunile Unite, le permit acest lucru deoarece ei nu sunt guverne recunoscute. De fapt, chiar și după mulți ani de discuții, ONU încă nu poate nici măcar să definească ce este terorismul. Haideți să ne uităm la câteva din regulile pentru război care trebuie reevaluate.

Scopul războiului: Scopul războiului este acela de a înfrânge inamicul. Războiul ar trebui, bineînțeles, purtat, doar ca o ultimă resursă, și anume, după ce au avut loc negocieri și mijloacele diplomatice au eșuat. Dar, odată ce decizia a fost luată, trebuie să existe un efort maxim pentru a obține victoria. O victorie rapidă când este posibil. Sper ca această primă regulă să nu fie controversată. Cu toate acestea, atunci când conflictul izbucnește, primul lucru pe care ONU, Uniunea Europeană și Statele Unite îl rostesc este acela că răspunsul trebuie să fie proporțional.

Un răspuns proporțional: Însuși natura acestui principiu merge împotriva obiectivului primordial al războiului. Un răspuns proporțional va servi doar la a prelungi conflictul și, de multe ori, făcând ca oamenii să-și piardă viața și să fie răniți. Asta este ceea ce cei care se încadrează într-un răspuns proporțional încearcă să evite. Ce ar trebui făcut atunci când este posibil, este de a răspunde într-o mare măsură într-un mod disproporționat, care va descuraja comportamentul care a dat naștere la conflict, să se întâmple din nou, sau va cauza o predare directă.

A se evita accidentele civile: Evident, nimeni nu vrea ca civilii să fie răniți în nici un fel, cu toate acestea trebuie să recunoaștem că multe dintre conflicte nu sunt cu guverne recunoscute sau cu armate bine identificate. De exemplu, teroriștii de multe ori nu poartă uniforme militare și în loc să lupte în

zonele de lupte stabilite departe de populația civilă, aleg să folosească populația civilă ca și o strategie pentru războiul lor. Din moment ce această problemă este atât de centrală discuției noastre, trebuie dezvoltată într-un detaliu mai mare.

Teroriștii folosesc civilii în multe moduri diferite. În primul rând, ei arată ca și civili normali pentru a face mai greu identificarea și localizarea lor. Ei lovesc și intră în populația civilă. Acest lucru este nu doar pentru a evita detectarea, ci și pentru a folosi civilii ca un scut împotriva atacurilor inamicilor lor. În loc să-și depoziteze armele departe de populația civilă și să poarte luptele de pe un câmp de luptă, ei intenționează să poartă atacurile în zone populate, crezând că dușmanii lor nu vor sau nu pot să se răzbune din cauza riscului rănirii sau uciderii civililor. Deși, astfel de acțiuni ale celor care doresc să răspundă teroriștilor sunt înrădăcinate în compasiune, de fapt, prelungesc conflictul și duc la o mai mare suferință, durere și decese. Sau, obiectivele împotriva teroriștilor nu pot fi îndeplinite și conflictul continuă. Dacă victimelor civile nu li s-ar acorda o prioritate atât de mare și atacurile ar fi purtate împotriva teroriștilor în ciuda acestor riscuri, cine ar trebui considerați responsabili? Dacă organizațiile teroriste ar fi ținute responsabile pentru „daunele colaterale” posibil ca cetățenii locațiilor unde teroriștilor li se oferă refugiu ar reconsidera sprijinul sau indiferența lor.

Reîntorcându-ne la conflictul din Gaza, trebuie să ne amintim că rezidenții din Fâșia Gaza au votat pentru Hamas. De aici, ei dețin un grad de responsabilitate. Cu siguranță, că nici o persoană cu mintea întreagă nu este mulțumit când copiii și alți oameni sunt răniți în aceste represalii împotriva teroriștilor, dar din nou, eșecul de a acționa, rezultă în faptul că acest conflict continuă pentru o perioadă mult mai lungă de timp.

Diplomația deasupra armatei: Astăzi este mult mai comun să avem diplomați care pregătesc acțiuni militare, decât generali. Mai multă considerare se oferă modului în care acțiunile militare vor fi văzute de restul lumii, decât dacă planurile vor conduce la victorie.

Islam este o religie: Când examinăm un număr mare de conflicte militare din lume, există ceva prezent în majoritatea dintre ele – Islam.

Islamul care este bazat în Coran, și se manifestă prin legea Sh'ria, nu este o religie. Ci mai degrabă, este o filozofie politică care folosește unele elemente religioase să unească și să conducă populația. Poruncește și permite violența împotriva celor ce nu acceptă islamul, și devalorizează viața, în general. Atâta timp cât islamul este corect din punct de vedere politic, și văzut ca și una dintre cele mai mari religii din lume, islamului i se va permite să-și împrăștie controlul deasupra unui număr de oameni în creștere, care se vor afla fără libertate și vor avea standarde economice coborâte. Islamul cere urmașilor săi să sacrifice pentru binele islamului. În timp ce majoritatea oamenilor vor vedea calitatea vieții lor scăzute în mod semnificativ de către islam, pentru cei din conducere sau prietenii liderilor, standardele lor economice cresc. Până ce vestul se trezește și vor vedea Islamul drept ceea ce de fapt este, lumea va continua să vadă o parte tot mai crescândă pe hartă care va cădea sub conducerea islamică. Aceasta este tot ceea ce vrea Arab Spring. Cei care se uită la schimbările din lumea arabă ca și la indicatoare pentru dorința de democrație, se înșeală amarnic.

Concluzii

Israel trebuie să zdrobească organizațiile teroriste din Gaza, Iudeea și Samaria. În timp ce Israel se mulțumește cu o campanie pe uscat în Fâșia Gaza, poate că o campanie aeriană mult mai severă ar îndeplini unele dintre scopurile lor pe termen scurt. La timpul când scriu acest articol, Forța Aeriană din Israel au condus 1.350 de atacuri asupra Gaza. Mai puțin de 100 de oameni din Gaza au murit datorită acestor atacuri. Acest lucru înseamnă că e nevoie de 13 atacuri înainte ca 1 persoană să moară. Acest

lucru arată în mod clar faptul că Israel nu atacă oamenii, ci prinde arme, și alte ținte pentru a-l întrerupe pe Hamas și abilitatea altor grupuri teroriste de a lansa rachete. Cu toate acestea, chiar dacă numărul de rachete s-a micșorat, totuși 150 de rachete au fost lansate din Gaza în Israel în ziua 6 din campanie. Din cei 100 de oameni care au fost omorâți, aproximativ jumătate, conform majorității surselor, au fost de fapt teroriști. Chiar dacă Israel ar trebui să continue să atace astfel de ținte, nu ar trebui să folosească astfel de lovituri chirurgicale. Spre exemplu, un atac a distrus generatorul unui lider Hamas, în loc să-i distrugă întreaga casă. Acesta a fost scopul atacului israelian. Hamas și alți teroriști interpretează acest lucru ca și slăbiciune, lipsându-i forța necesară pentru a câștiga acest conflict.

Israelul ar trebui să reducă drastic numărul de atacuri, dar să crească puterea fiecărui atac. Realizez faptul că următoarea afirmație va suna dur, dar dacă Israelul ar fi lovit doar de 20-30 de ori, și între 2.000 și 10.000 de oameni ar fi fost omorâți de aceste atacuri mult mai puternice, s-ar putea ca Hamas să-și reevalueze destul de repede acțiunile lor. Dacă teroriști știu că fiecare rachetă lansată în Israel va fi întâmpinată cu represalii din partea Israelului, ceea ce ar aduce la sute dacă nu câteva mii de decese în Gaza, poate atunci alți lideri vor apărea, cărora chiar le pasă de binele celor pe care îi reprezintă. Prin acțiuni rezonabile de partea Palestinei, Israel (atât cei din dreapta cât și cei din stânga) ar fi gata să asiste populația arabă din Israel de a se bucura de o calitate mai bună a vieții în ceea ce privește fiecare aspect.

Cu toate acestea, atâta timp cât soluția a două state este cursul acceptat de a aduce pace, marea majoritate a arabilor care locuiesc în Israel nu vor învăța să accepte realitatea Statului Evreu. Reamintiți-vă că încercarea inițială la o soluție de două state a fost crearea Iordaniei, și rezultatul a fost război (războaie). Dacă în loc de a slăbi Israelul și de a-i reduce suprafața, dreptul Israelului de a exista ar fi întărit la fel ca și capacitățile sale militare, atunci lumea arabă ar trebui să accepte realitatea că există un Stat Evreu în Orientul Mijlociu. Ba mai mult, dacă ar exista sancțiuni din partea comunității mondiale pentru acele națiuni care refuză să recunoască Israelul și care nu au relații diplomatice cu Israel, atunci, poate în timp, lumea arabă ar accepta existența Israelului. Totuși, atâta timp cât, de exemplu, ONU asigură o platformă pentru Iran și alte națiuni să vorbească și să împrăstie puncte de vedere antisemitice, Israel trebuie să acorde mai puțină atenție opiniei publice, corectitudinii politice și punctele de vedere ale altor națiuni și să interprindă acțiuni care sunt în interesul lor cel mai bun.

Cei mai mulți auzind o astfel de perspectivă declară imediat modul în care Israel nu poate supraviețui fără sprijinul din partea comunității internaționale. Poate că Israel poate și ar trebui să învețe o lecție de la islamiști. Ei nu arată nici un interes față de punctele de vedere a comunității internaționale, și se comportă într-un mod barbaric împotriva cetățenilor lor, și totuși, în mare parte, lumea este relativ în tăcere. Nu spun că Israel ar trebui să se comporte ca și musulmanii, dar, doar un curs de acțiuni militare puternice va aduce o rezoluție. Înainte de a înlătura un astfel de punct de vedere, vizitează Europa. Cu câțiva ani în urmă, mă aflam în Frankfurt, Germania. Într-un magazin am văzut un stand cu vederi. Una mi-a captat privirea. A fost o poză cu un cartier civil, la puțin timp înainte de Al Doilea Război Mondial. De fapt, am învățat de la proprietarul magazinului că era o poză chiar al cartierului în care mă aflam. Pe spatele vederii era o poză al aceluiași cartier, după război. A fost pus la pământ de forțele aliate. Nu ca și rezultat al unei bombe din greșală, ci mai degrabă a fost țintit ca și alte cartiere și orașe din Germania și Italia. Lovituri de genul, au fost cele care au adus victorie. Trist, tragic și dezgustător, dar acesta este războiul. Eșecul de a înțelege aceasta și a acționa în conformitate rezultă în înfrângere, impas sau pur și simplu un răgaz scurt până la următorul conflict.

Unii vor atrage atenția asupra faptului că lumea arabă este mare și faptul că Israel este o națiune mică, mică. Acest lucru este adevărat, dar prefer să gândesc diferit. Eu spun că Allah nu e nimic, și Dumnezeu lui Israel este Atotputernic. Apropo, am citit cartea Apocalipsa, și sunt absolut sigur de

ultima afirmație.